

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 22.482 van 30 januari 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 26 november 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoer-legging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 23 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers dienden op 13 september 2005 een asielverzoek in, waarbij zij verklaarden op dezelfde dag België te zijn binnengekomen.

1.2. Op 3 januari 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen elk een beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 16 maart 2006 nam de Commissaris-generaal ten aanzien van beide verzoekers een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

1.4. Verzoekers dienden, bij schrijven gedateerd op 5 mei 2006, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.5. Verzoekster diende, bij schrijven gedateerd op 24 april 2007, apart een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.6. Verzoekers dienden, handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind G. S., bij schrijven gedateerd op 13 juni 2008, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.7. Op 18 augustus 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend bij aangetekend schrijven van 13 juni 2008 onontvankelijk verklaard wordt.

1.8. Verzoeker dienden, handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind G. S., bij schrijven gedateerd op 15 september 2008, een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.9. Op 22 oktober 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend bij schrijven gedateerd op 15 september 2008 ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste beslissing, die verzoekers op 29 oktober 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Dat voor S. A. en S. G. medische problemen worden ingeroepen. Dat het medisch advies aan de ambtenaar-geneesheer werd gevraagd, die onze diensten adviseerde op 21/10/2008 (zie gesloten omslag). Dat voor Mv. S. A. door de ambtenaar-geneesheer wordt vastgesteld dat onduidelijk is welke medische behandeling zou nodig zijn, dat evenmin de behandelingsduur af te leiden valt uit de medische bewijsstukken en dat de door de behandelende arts gemaakte conclusies niet aansluiten bij de aard van de gestelde problematiek. Dat wat de problematiek ingeroepen in het medisch attest van 06/09/2007 wordt vastgesteld dat dit geen actuele waarde meer bezit.

Dat wat de medische problemen van S. G. betreft de ambtenaar-geneesheer ook vaststelt dat voor het ene medische probleem geen bewijzen voorliggen dat inderdaad een medische behandeling daadwerkelijk wordt gevolgd, dat wat het tweede medische probleem betreft geen duidelijke diagnose werd gesteld, dat evenmin blijkt welke behandeling nodig zou zijn of gevolgd wordt.

Dat de behandelende arts verwijst naar het niet kunnen betalen van een behandeling in België wegens illegaal verblijf. Dat het K.B. van 12/12/1996 betreffende dringende medische hulp evenwel voorziet in medische zorg aan illegaal in België verblijvende personen. Dat onder dringende medische hulp zowel preventieve als curatieve behandelingen worden verstaan, ambulante zorgen, zorgen in een verplegingsinstelling en varieert tussen operatieve ingrepen, medische onderzoeken, bevallingen, de nodige medicatie, kinesitherapie e.a. Dat dit argument derhalve niet kan worden aanvaard als een reden waarom betrokkenen geen medische zorgen zouden genieten.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). (...)”

De tweede beslissing, die verzoekers eveneens op 29 oktober 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). (...)”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.10. Op 22 oktober 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid eveneens de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf ingediend bij schrijven van 5 mei 2006 en 24 april 2007 onontvankelijk verklaard worden.

2. De rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoer-legging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Gegrondheid van het beroep.

4.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het materiële motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

4.1.1. Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag van verzoekers, om op grond van medische redenen tot een verblijf gemachtigd te worden, ongegrond is, daar niet blijkt dat A. S. of haar minderjarige dochter G. S. lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin blijkt dat zij lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijven. In de tweede bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk gesteld dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, of er niet in slagen het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben. De Raad besluit derhalve dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoekers kunnen trouwens niet voorhouden deze motieven niet te kennen daar zij deze uitgebreid bespreken en bekritisieren in hun verzoekschrift.

4.1.2. In de mate dat verzoekers inhoudelijke kritiek uiten op de motieven die de eerste bestreden beslissing, voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekers voeren aan dat zowel verzoekster als hun minderjarige dochter G. S. in het kader van hun aanvragen om machtiging tot verblijf van 24 april 2007 en 15 september 2008 medische attesten hebben voorgelegd waaruit blijkt dat zij lijden aan een reeks medische en psychische aandoeningen die van die aard zijn dat zij niet in staat zijn om te reizen en dat een terugkeer naar hun herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit. Zij betogen dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in de aanvragen van 24 april 2007 en 15 september 2008, zowel afzonderlijk als gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen. Zij stellen dat zij wel degelijk objectieve en verifieerbare medische verslagen hebben voorgelegd aangaande de medische (psychische) aandoeningen van verzoekster en hun minderjarige dochter, waaruit kan worden afgeleid dat een regelmatige opvolging door enerzijds een arts wat verzoekster betreft en anderzijds een dermatoloog en psychiater wat de dochter betreft, noodzakelijk is. Verder menen verzoekers dat de adviezen van de ambtenaar-geneesheer - waarop de eerste bestreden beslissing is gebaseerd - in strijd zijn met de door verzoekers voorgelegde medische verslagen van 19 april 2007 en 10 september 2008, nu uit deze verslagen voortvloeit dat zowel voor verzoekster als hun minderjarige dochter een specifieke medische behandeling lopende is, dat nog behandelingen voorzien zijn, dat zij niet kunnen reizen en dat een adequate therapie in hun land van herkomst uitgesloten is. Zij betogen dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte stelt dat de medische aandoeningen van benigne en banale aard zouden zijn en dat diens adviezen minstens voorbarig zijn en de medische aandoeningen onderschatten.

Waar verzoekers verwijzen naar medische attesten neergelegd in het kader van de bij schrijven van 24 april 2007 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, dient er voor alle duidelijkheid op te worden gewezen dat deze aanvraag werd ingediend op grond van toenmalig artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder op 22 oktober 2008 naast de eerste bestreden beslissing tevens een beslissing heeft genomen waarbij de bij schrijven van 5 mei 2006 en 24 april 2007 ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf onontvankelijk werden verklaard. In voormelde beslissing wordt aangaande de medische problemen van verzoekster gesteld dat deze verder zullen worden behandeld in het kader van de latere aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze laatste aanvraag maakt het voorwerp uit van de eerste bestreden beslissing. Verzoekster kan zich in casu derhalve beroepen op voormelde medische attesten.

Wat betreft de medische attesten gedateerd op 19 april 2007 en 6 september 2007, die verzoekster bij de bij schrijven van 24 april 2007 ingediende aanvraag heeft gevoegd, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat deze voor advies werden over-gemaakt aan een ambtenaar-geneesheer. De ambtenaar-geneesheer stelde dat uit deze attesten slechts kan worden afgeleid dat verzoekster lijdt aan psychosomatische klachten en dat de precieze aard en/of de te voorziene behandelingsduur van de medische behandeling die verzoekster zou volgen niet uit deze attesten kan afgeleid worden. Tevens stelt de ambtenaar-geneesheer, in zijn verslag, dat in de voorgelegde medische attesten weliswaar wordt verwezen naar een ziekenhuisopname, maar dat er geen enkele indicatie voorhanden is waaruit kan afgeleid worden dat een ziekenhuisopname vereist is en dat evenmin enige planning of de voorziene hospitalisatie- of behandelingsduur uit de attesten blijkt. De ambtenaar-geneesheer wijst er voorts op dat de nood aan een hospitalisatie niet in overeenstemming te brengen is met de benigne en banale aard van de psychosomatische klachten van verzoekster.

Met betrekking tot de onmogelijkheid om zich te verplaatsen en om te reizen en de nood aan een permanente aanwezigheid van één of meerdere familieleden of van derden, stelt de ambtenaar-geneesheer dat de reden hiertoe niet valt af te leiden uit de beschikbare medische gegevens en dat dit eveneens moeilijk in overeenstemming te brengen is met de benigne en banale aard van de psychosomatische klachten van verzoekster.

Aangaande de medische situatie van verzoekers hun minderjarige dochter G. S. en de medische attesten die in het kader van de bij schrijven van 15 september 2008 ingediende aanvraag werden neergelegd, stelt de Raad eveneens vast dat uit het administratief dossier blijkt dat deze voor advies werden overgemaakt aan een ambtenaar-geneesheer. De ambtenaar-geneesheer stelt dat uit deze attesten in de eerste plaats blijkt dat de dochter van verzoekers lijdt aan *“een tot rust gekomen alopecia areata”* en dat hiertoe een lokale behandeling werd voorgesteld in januari 2008, behandeling die in principe beperkt is in tijd (maanden). Hij wijst er op dat waar de huisarts spreekt van een ‘ernstige’, ‘zware’ vorm van alopecia areata dit in strijd is met de bevindingen van de geneesheer-specialist die spreekt van *“een tot rust gekomen alopecia areata”*. Waar in aanvullende attesten de huisarts van verzoekers’ dochter nog stelt dat de gevolgde therapie niet helpt en dat een consult bij een dermatoloog zeker nuttig zou zijn, stelt de ambtenaar-geneesheer dat uit de beschikbare medische gegevens niet kan afgeleid worden dat verzoekers’ dochter daadwerkelijk aanvullend een dermatoloog heeft geconsulteerd, noch dat actueel een bijkomende, specifieke behandeling en/of opvolging noodzakelijk en/of bezig en/of voorzien is.

De ambtenaar-geneesheer wijst er in zijn advies verder op dat in de attesten weliswaar melding wordt gemaakt van psychische symptomen, doch dat uit de beschikbare medische gegevens geen duidelijke, door een geneesheer-specialist (kinderpsychiater) bevestigde diagnose kan afgeleid worden. De ambtenaar-geneesheer stelt dat uit de beschikbare medische gegevens evenmin kan worden afgeleid dat actueel een medische behandeling en/of opvolging bezig is en/of voorzien is. Waar de huisarts aangeeft dat psychotherapie nuttig zou zijn, antwoordt de ambtenaar-geneesheer in zijn advies dat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat verzoekers’ dochter daadwerkelijk psychotherapie krijgt en/of dit gebeurt in geregelde opvolging/behandeling bij een arts (kinderpsychiater). Uit de beschikbare medische gegevens en het ontbreken van recente medische gegevens besluit de ambtenaar-geneesheer dat er actueel geen medische problematiek en/of noodzaak tot behandeling is in verband met deze psychische klachten.

Waar de huisarts van verzoekers tevens aangeeft dat verzoekers psychotherapie en een consult bij een dermatoloog niet kunnen betalen, stelt de ambtenaar-geneesheer dat dit niet-medische gegevens betreffen en dat elke vreemdeling in principe een beroep kan doen op ‘dringende medische hulpverlening’.

De ambtenaar-geneesheer stelt derhalve dat er noch wat betreft verzoekster, noch wat betreft verzoekers’ dochter vanuit medisch standpunt een bezwaar is tegen een terugkeer naar Armenië.

De behandelende arts van verzoekster en haar dochter laat bovendien na om op een duidelijke wijze zijn bronnen te vermelden wanneer hij beweert dat er in Armenië geen adequate therapie beschikbaar is.

De Raad kan slechts opmerken dat de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, waarop de eerste bestreden beslissing gebaseerd is, steun vinden in de stukken van het administratief dossier. Verzoekers lijken verder niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling die gemaakt werd van de voorgelegde medische getuigschriften maar tonen niet

aan dat de overheid de beschikbare medische gegevens incorrect heeft beoordeeld of dat zij op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.3. In zoverre verzoekers een schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden benadrukt dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van het vorige onderdeel van het middel blijkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet werd miskend.

Waar verzoekers nog aangeven dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd omdat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid naliet verzoekster en haar dochter aan een medisch onderzoek te onderwerpen, dient te worden opgemerkt dat een medisch onderzoek niet vereist is indien er geen twijfel bestaat over het gegeven dat de medische situatie niet ernstig is (*Parl. St. Kamer*, nr. 2478/001, 35) en de ambtenaar-geneesheer op dit punt duidelijk is aangezien hij de klachten van verzoekster als goedaardig en banaal omschrijft en duidelijk aangeeft dat er actueel geen medische problematiek en/of noodzaak tot behandeling in hoofde van verzoekers' dochter meer aanwezig is.

4.1.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel moet worden geduoid dat de keuze die een bestuur maakt het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheids-beginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad verwijst naar de bespreking van de vorige onderdelen van het middel en stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheids-toetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Zij stellen dat een adequate medische behandeling voor verzoekster en hun dochter in Armenië niet mogelijk is en dat, gelet op de kwetsbare toestand van verzoekster en hun dochter, een terugkeer naar hun herkomstland gezondheidsrisico's met zich meebrengt daar de lopende medische hulpverlening dan in het gedrang komt.

Verzoekers tonen evenwel niet aan dat het standpunt van de ambtenaar-geneesheer dat niet blijkt dat verzoekster en verzoekers hun dochter lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat niet blijkt dat zij lijden aan een ziekte die

een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, incorrect is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3. In een derde middel poneren verzoekers opnieuw dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is. Zij verwijzen nogmaals naar het belang van de door hen voorgelegde medische attesten en het ontbreken van een medisch onderzoek door het bestuur.

Met betrekking tot dit middel, waarin slechts de grieven die reeds werden aangevoerd in het eerste middel worden herhaald, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.